

gāzes cena. Līdz ar to, runājot par augstām iepirkuma cenām, lai arī tās ir palielinājušās, lauksaimnieks jaunās izejvielu cenas spēš kompensēt tikai tad, ja savu saražoto produkciju izdodas pārdot par visaugstāko cenu. Tas, ka kādā brīdī cenas biržā uzlec līdz 400 eiro par tonnu, nenozīmē, ka lauksaimnieks par šo cenu ir pārdevis savu produkciju. Arī pašam Lazdiņam graudus nav izdevies notirgot par šo augsto cenu – vairāk nekā 400 eiro tonnā. Viņš teic, ka graudu cenas

saimniekiem, kas viņa retorikā izklausās daiļrunīgi, bet patiesība ir skarba. “Pateicoties” Gerhardam, lauksaimnieku ikdienas darbs nākotnē kļūs daudz sarežģītāks – jauno noteikumu izpilde daudziem būs neiespējama, dažkārt pat dzīvībai bīstama. Lauki turpinās iztukšoties, tikai paātrinātā tempā.

Ministrijas ierēdņi ir izstrādājuši stratēģiskās nozares attīstības programmas, kas pilnībā atrautas no dzīves.

1 000 000 hektāru laukaugu platības veikta tikai kādiem 300 līdz 400 tūkstošiem hektāru. Bet mūsu valsts kapacitāte pieļauj šādu izpēti gadā veikt tikai ap 50 000 hektāru zemju. Tādējādi liela daļa lauksaimnieku vairs nekvalificēsies platībmaksājumu saņemšanai, jo, pat gribot izpildīt šo prasību, tas nebūs iespējams – dienesti būs pārāk noslogoti.

● Paredzēts, ka no nākamā gada laukus varēs apsēt ne

DIENU ZEMNIEKS

rnā lauksaimniecības politika

pērnrudden cena par labības tonnu bija 220 eiro, tad aprīlī jau uzkāpa līdz 430 eiro, pēc tam noslidēja līdz 300 eiro. Labības cenas biržās lēkā nenormāli!

Tomēr jāņem vērā, ka ne jau visi pārdos graudus par to augstāko cenu. Tā ir kā loterija. Zemniekam graudi jātirgo par fiksēto cenu, bet minerālmēslu tonnu viņam vairs nepārdod par tādu cenu kā bija rudenī. Šis dramatiskās cenu svārstības zemnieku dzen izmisumā. Arī degvielas izmaksas uz vienu hektāru pieaugušas par 40 eiro, aprēķinājis Lazdiņš. Būtiski kāpusi arī elektības un

šosezon fiksējis trīs reizes – par 257, 297 un 374 eiro tonnā.

Tomēr zemnieki ir sīksta tauta, pārvarēs šīs straujās, neprognozējamās tirgus svārstības. Par iespējamiem bankrotiem nav dzirdēts, bet raža gan būs mazāka, jo būs jāsamazina augu aizsardzības līdzekļu un minerālmēslu lietošana, līdz ar to augi būs novājināti un nepaēduši. Mainīsies tas, ko audzēsīm savos laukos. Tā, piemēram, daļā platības un vairāk nekā iepriekš tiks sēti zirņi un pupas, kas piesaista slāpekli. Tomēr tas ir risks, jo gan ražas, gan cenas ir vēl neprognozējamākas nekā kviešiem.

Absurdās patiesības lauksaimniecībā

Nu nav mūsu esošajam “multiministram” Gerhardam (tagad zemkopības ministrs) ieinteresētības jeb “labās gribas” kaut ko mainīt. Mēs neredzam, ka ministrs aizstāvētu mūsu intereses Briselē. Šobrīd Gerhards lepojas ar milzīgajiem atbalstiem lauk-

“Tagad tā atrautība kļūst vēl lielāka. Ierēdņiem vajadzētu pastrādāt nozarē, iejusties saimnieka, uzņēmēja ādā, lai beidzot saprastu, kam tos dokumentus raksta,” teic Lazdiņš. Ja lauksaimnieki nevarēs izpildīt ministrijas iedomas, viņi nevarēs pretendēt pat uz platībmaksājuma pamatatbalstu, kas Latvijā ar 2023. gadu būs 85 eiro uz hektāru (Eiropā vidēji tie ir 260 eiro). Lūk, tikai daži šo ačgārnību piemēri:

● Lai kvalificētos platību maksājumam, lauksaimniecības pamatkultūra nedrīkst būt iesēta vairāk nekā uz 65 % platības. Lazdiņš min, ka viņš rudenī sēj divas kultūras – ziemas rapsi un ziemas kviešus. Šoruden iesētie ziemas rapši neizdīga, tāpēc tos nācās pārsēt ar ziemas kviešiem. Līdz ar to prasību, ka galvenais kultūraugs nedrīkst pārsniegt 65 %, vairs nevar izpildīt.

● Lai saņemtu platībmaksājumus, būs vajadzīga augsnes agroķīmiskā izpēte, kas pašlaik Latvijā no

tuvāk par trim metriem no grāvjiem, neatkarīgi no tā, cik lieli vai dziļi tie ir. Arī no grāvja, kur ūdens parādās tikai pavasarī atkušņu laikā. Eiropas izpratnē par grāvi tiek uzskatīta ūdenstece, pa kuru var braukt ar laivu visu cauru gadu.

● Turpmāk laukus, kuru slīpums pārsniedz sešus grādus, vairs nevarēs apstrādāt vai apsēt ar tehniku, pa to braucot paralēli, bet tikai perpendikulāri. *Kas Jauns* pārliecinājās, ka, pa šādu lauku perpendikulāri braucot ar vieglo automašīnu, ir visnotaļ neomulīgi (tūlīt, tūlīt tā apgāzīsies!), kur nu vēl ar traktoru, kam aizmugurē, piemēram, pieāķēts smidzinātājs. Šādā veidā valsts “nacionalizētu” ap 50 000 hektāriem zemes visā valstī, pieprasot saimniekiem to uzturēt kārtībā, bet neļaujot uz tās saimniekot. Igaunijā un Lietuvā šāda slīpuma laukos ierobežojumi ir ieviesti daudz saprātīgāk – tur vien aizliegts audzēt kartupeļus un bietes, lai tās “neizskalojas”.

● Šoruden Ukrainas atbalstam tika sētas saulespuķes un cilvēki tika aicināti pie tām fotografēties. Saulespuķes kāda lauka malā iesēja arī Lazdiņu saimnieki, bet par šo lauksaimniecības zemi platību maksājumu viņi nesāņems, jo “kultūraugs” neesot novākts. Bet novākts tas nav tikai viena iemesla dēļ – ar noziedējušām saulespuķu sēkliņām ziemā barojas putni. Saulespuķes netika noplautas ne jau tāpēc, ka Lazdiņi būtu slinki un nevīžīgi, bet gan tādēļ, lai putniem ziemā būtu kur pamieļoties. [3]

